

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 005132 16 Кж
Бања Лука, 26.5.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомир Миљевић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.В. , због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Бијељини, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005132 15 К од 04.3.2016. године, након одржане сједнице другостепеног вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, адвокат П.П. из З., донио је дана 26.5.2016. године

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бијељини и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005132 15 К од 04.3.2016. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 005132 15 К од 04.3.2016. године, на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени М.В. је ослобођен од оптужбе, због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. у вези са чланом 22. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије (у даљем тексту: КЗ СФРЈ). На основу члана 100. став 1. ЗКП РС, трошкови кривичног поступка, пали су на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Бијељини, због погрешно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени огласи кривим, те осуди по закону или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање. Суштину жалбених приговора чини тврдња, да је побијана пресуда заснована на погрешној оцијени спроведених доказа и то исказа свједока С.Х., што је у коначном, довело до погрешног закључка да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело за које се оптужницом терети.

У одговору на жалбу, у смислу члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог, адвокат Петко Павловић из Зворника, предложио је да се жалба тужиоца одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, републички тужиоцац је изложио жалбу окружног тужиоца у Бијељини, остајући код разлога и приједлога садржаних у тој жалби. Бранилац

оптуженог је изложио одговор на жалбу, остајући код изнесених аргумената, које излагање је оптужени у цјелости подржао.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Аргументима изнесеним у жалби, не може се оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак садржан у образложењу побијане пресуде, да није доказано да је оптужени, кршећи правила међународног права, садржана у члану 3. Женевске конвенције о заштити грађанских лица за вријеме оружаног сукоба, од 12. августа 1949. године и члану 13. став 2. а у вези са чланом 4. став 2. Допунског протокола уз Женевску конвенцију о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године, за вријеме оружаног сукоба који се одвијао на простору БиХ, од прве половине априла 1992. године до 21.12.1995. године, између организованих оружаних снага ВРС, с једне стране и Армије БиХ и ХВО, са друге стране, дана 11. маја 1992. године у својству припадника ВРС ВП-7042 Братунац, у мјесту Б., у просторијама ОШ ..., у којој су се налазила затворена лица несрпске националности, у холу физкултурне сале, након што је изнесен из сале, у хол, у којој је био претучен од стране непознатог лица, из пиштоља непознате марке лишио живота цивила А.Х., који је био затворен у том објекту, и тиме починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СФРЈ.

Такав закључак, резултат је правилне оцјене спроведених доказа оптужбе и одбране, оцијењених на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

У образложењу побијане пресуде, су изнесени, у битноме, садржаји исказа свједока оптужбе С.Х., Е.Г. и М.С., те свједока одбране М.З., који су саслушани на главном претресу у условима непосредности а затим су оцијењени појединачно и у међусобној повезаности, те у повезаности са материјалним доказима.

У тој оцјени, са аспекта њихових садржаја, дати су у побијаној пресуди разлози за вриједносни значај сваког од тих доказа за утврђење одлучних чињеница.

Првостепени суд се, у образложењу побијане пресуде, посебно критички осврнуо на анализу исказа свједока С.Х. (из истраге са записника од 19.02.2008. године и 29.02.2008. године) и главног претреса, на којима се чињеничне тврдње из оптужнице заснивају, а затим тај исказе довео у везу са исказима свједока Е.Г. и М.С., те материјалним доказима.

Правилно се закључује и образлаже у побијаној пресуди да искази свједока С.Х. нису досљедни и да свједок потпуно различито приказује одлучне чињенице, од тврдњи да је он, по наредби једног од униформисаних лица, по надимку М. извео оштећеног из физкултурне сале ОШ ..., у Б. у хол, да је видио када је оптужени пуцао из пиштоља у главу оштећеног, у предјелу потиљка, до тврдњи да није видио моменат пуцања јер је био окренут у другу страну.

Управо наведене околности, и по оцјени овог суда, дају ваљану основу за изведене закључке и дате разлоге у побијаној пресуди, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, у оцјени вјеродостојности противријечних исказа свједока С.Х. и његовог неприхватања.

Надаље, правилно се закључује да тај исказ нема објективну потврду у материјалним доказима, и то Извјештају о судско медицинској експертизи Кантоналног

тужилаштва Тузла број КТ-672/04 од 24.01.2006. године, рађеној након ексхумације, записника о утврђивању идентитета оштећеног, број 807/06 од 06.9.2006. године, те узроку смрти, као последици стрелних повреда грудног коша и стање после повређивања потколеница, што призилази из налаза специјалисте судске медицине др В.Т., садржаног у потврди о смрти УКЦ Т., број 807/06 од 06.9.2006. године.

Надаље, исказ свједока С.Х. није поткријепљен ни исказима свједока оптужбе Е.Г., који негира тврдње оптуженог да су заједно, у холу ОШ ..., у Б., након лишавања живота оштећеног, брисали крв својим цемперима, нити М.С., који потврђујући, да је на лицу мјеста, код тијела оштећеног, видио непознато лице у маскирној униформи, наоружано аутоматском пушком, са сигурном тврдњом да то није био оптужени.

У вези са исказима наведених свједока, образложени су и разлози у побијаној пресуди за закључак да нема других доказа, који садрже чињенице релевантне за идентификацију оптуженог (или неког другог лица), као извршиоца дјела из оптужнице.

Цијенећи наведено, овај суд налази, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено, па слиједом тога, и како спроведени докази немају основа за несумњив закључак да је оптужени починио кривично дјело, чињенично описано у диспозитиву оптужнице, за које се терети, то је правилно првостепени суд, усљед недостатака доказа, а на основу одредбе члана члана 298. тачка в) ЗКП РС, оптуженог ослободио од оптужбе.

Из свих наведених разлога, и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић